

„Тръгнѣте с' остръ мечъ!“
 „Коли, сѣчи, отечество
 Да се освободи“! —

III

Войни царя си слушали,
 Неговъ гласъ ги ободрилъ;
 Страшно въ бой си потърчали
 И свѣтъ-тъ сж затымилъ
 Слънце-то се прѣмрѣжило
 Огъ бесчислени стрѣли;
 И въздухъ-тъ заглушило
 Съ вѣкъ, клетви и мълви.

Мушекъ.

НЕ ПѢ МИ СЕ.

Не пѣй ми се. И зашто ли да пѣѣж.
 Въ тѣзъ години азъ въ каквито живѣѣж!
 Какъ се пѣѣтъ славни пѣсни за стари
 Тамо, дѣто днешни-тѣ сж заспали;
 Какъ се слави древня мѣдрость, юнаштво
 Тамо, дѣто днесъ отъ тѣхъ е сираштво?
 Пѣлъ бихъ азъ и стихове нареждалъ.
 Каква полза и каква ли надежда,
 Като нѣма кой да слуша, разбира
 Туй што пѣѣж, туй што дрънкамъ на лира?
 — Като нѣма въ трудъ поету награда
 Чезне пѣснь, фантазия отпада.

*
 * *

Ахъ, напраздно старъ се споменъ тѣѣ сили
 Да направи пѣсни-тѣ ми прѣмили!
 Вечъ за пѣсни мѣнхъло-то не пита,
 Сегашно-то — люби лира разбига . . .